

man dog paatager sig en væsentlig afgjørende Stemme om Anvendelsen af de kirkelige Midler til at fremme selve Kirkens Diemed. Fordi jeg nu ikke kan eller vil troe, at Nogen vil indrømme en Eiendomsret, kan der ikke være Spørgsmaal om, at Kirken selv kan tage Bestemmelse angaaende selve Indtægten; men naar Staten tager Bestemmelse derom, maa det altid være sikret Kirken, at dette ikke skeer, uden at den høres. Naar jeg indrømmer, at Staten tager Bestemmelsen, ligger der deri allerede en Indrømmelse, som, hvis man vil forfølge den, maa skee kan føre til at see den Afgjørelse, som jeg i sidste Instants maatte komme til at give Spørgsmaalet om Eiendomsretten; men, saalænge Indtægterne ere henlagte til Kirken, troer jeg, at Staten spigter sit Tilfagn, naar den ikke, idet den erkjender Indtægten for at være Kirkens, bestandigt spørger denne om, hvorledes den vil have den anvendt. Det kan være, at Staten ikke vil give Indtægten den Anvendelse, som Kirken har stemt for; det er det samme som at nægte Understøttelsen og Indtægten under en vis Form, idet man nægter den som bestemt til dette Diemed og kun lader den blive hos Kirken, forsaavidt den faaer en anden Bestemmelse; men jeg troer, at man i alt Fald maa høre Kirken derom. Jeg skal lidt nærmere gaae ind paa Sagen og undersøge, hvilke Spørgsmaal der kan forekomme. Naar det er givet, at et vist Complex af Indtægter er henlagt til dermed at underholde de geistlige Embedsmænd, for at de skulle virke til Menighedernes Lære, saa maa man ikke ville tage Bestemmelse om Antallet af disse Embeder, om den større eller mindre Kreds, hvori de kunne virke, om deres Deling, om deres Besættelse med Hovedembedsmænd og Medhjælpere, uden at Kirken i ethvert saadant Tilfælde er kommen til orde. Naar der er Spørgsmaal, om en Deel af disse Indtægter f. Ex. skulle henlægges — ikke til active kirkelige Embedsmænd, men — til Understøttelse af saadanne Mænd, der ikke længere kunne virke i Kirken, for at denne, ved at affædige dem, bestandigt kan have yngre og dygtigere Kræfter til sin Raadighed, naar der altsaa skal fastsættes en Lov om det kirkelige Pensionsvæ-

sen, saa troer jeg, at det ikke blot, som efter Majoritetens Forslag, maa være forudsat, at Kirken sandsynligvis vil blive hørt, men at det er aldeles nødvendigt, at Kirken i dette Tilfælde har udtalt sig, og naar saa den politiske Lovgivningsmagt endda vilde tage en fra den af den kirkelige Repræsentation udtalte Anskuelse forskjellig Beslutning, ja saa laa der deri, at den for saavidt ikke vilde give Understøttelse, som den ikke vilde give den i den af Kirken foreslaaede Form; men, som sagt, jeg troer, at det maa i det Ringeste være Kirken forbeholdt til enhver Tid at ytre sig om, hvad den anseer for den bedste Anvendelse af de Indtægter, der ere henlagte til den; Mindre troer jeg ikke at man paa nogen Maade kan indrømme Kirken, og det er det, hvorpaa mit Endringsforslag gaaer ud. Naar det er kommet til min Kundskab, at man har fundet, at en saadan Bestemmelse kunde træde hindrende i Veien for den tilsvante Maade, hvorpaa enkelte Sager angaaende Substantier af Eiendomme, der ere henlagte til kirkelige Formaal, nu behandles, saa troer jeg, at der slet ikke vil opstaae en saadan Hindring; det, der her er vindiceret Kirken, er ikke Bestemmelsen om Behandlingen af den ene eller den anden Formuesgjenstand, men Benyttelsen af den tilbageblivende Indtægt, efterat Bestemmelsen om Behandlingen af Formuesgjenstanden er truffen. Jeg anbefaler derfor Forslaget til Thinget.

Ordføreren: Ja, man vil af Præmisserne see, at der ikke er nogen principiel Modfæjning mellem Majoriteten og Minoriteten angaaende dette Stykke. Udvalget er enigt i at erkjende det for at være den „tilbørlige“ Fremgangsmaade, at ved ethvert Spørgsmaal om Fordeling og Anvendelse af de til Kirken henlagte Midler Kirkeraadet bliver hørt, altsaa at det vilde være en urigtig Fremgangsmaade, om dette blev tilfældesat; og man har troet at kunne fortrøste sig dertil, at Staten vil erkjende det for sin Opgave ligesaavel som Kirken, at den bedst mulige Anvendelse finder Sted. Naar man har frygtet for i den Henseende at binde Regjeringen ved et ubetinget Tilfagn, da er det, som i Præmisserne antydet, fordi man befrygtede, at der kunde op-